

U S N E S E N Í

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Aleše Korejtky ve věci **žalobce CZT, a. s.**, IČ: 252 72 322, se sídlem Bratřanců Veverkových 396, 530 02 Pardubice, **zastoupeného Jiřím Vaníčkem, advokátem** se sídlem Šaldova 34/466, 186 00 Praha 8 – Karlín, proti **žalovanému Generálnímu ředitelství cel** se sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2013, č. j. 1508-2/2013 – 900000-304.3, a proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2013. č. j. 1508-3/2013 – 900000-304.3,**

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 18. 1. 2013, č. j. 1508-2/2013 – 900000-304.3, a proti rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 18. 1. 2013. č. j. 1508-3/2013 – 900000-304.3, se jako nepřipustná odmítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Žalobci se vrací zaplacený soudní poplatek za žalobu proti dvěma správním rozhodnutím ve výši 6.000,-- Kč. Soudní poplatek bude po právní moci tohoto usnesení žalobci vrácen z účtu Krajského soudu v Hradci Králové.**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalovaná rozhodnutí a žaloba

Žalobce se domáhal žalobou zrušení dvou rozhodnutí Generálního ředitelství cel (dále též „žalovaný“) ze dne 18. 1. 2013 (č. j. 1508-2/2013 – 900000-304.3 a č. j. 1508-3/2013 – 900000-304.3), jimiž žalovaný podle § 106 odst. 1 písm. f) zák. č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „daňový řád“), zastavil řízení o odvolání proti exekučnímu příkazu Celního úřadu Pardubice ze dne 1. 11. 2006, č. j. 7968-02/06-0663-21, ve znění opravného rozhodnutí č. j. 7968 - 04/06 – 0663 - 021, a řízení o odvolání proti exekučnímu příkazu Celního úřadu Pardubice ze dne 1. 11. 2006, č. j. 7968-03/06-0601-21 (správně 7968/06-0663-21), ve znění opravného rozhodnutí č. j. 7968-03/06-0663-021.

Žalovaný zastavil (na základě „výzvy“ žalobce) řízení o odvolání proti těmto rozhodnutím přesto, že o odvoláních žalobce již rozhodlo Celní ředitelství Hradec Králové (Celní ředitelství Hradec Králové bylo zrušeno /§ 81 odst. 1, § 83 zák. č. 17/2012 Sb./ a dle § 4 odst. 1 písm. a/ a § 82 odst. 1 zák. č. 17/2012 Sb. je nadřízeným orgánem celního úřadu žalovaný), a to rozhodnutími ze dne 24. 11. 2006, č. j. 16987-02/06-0601-21, a č. j. 16987-03/06-0601-21, přičemž obě tato rozhodnutí Celního ředitelství, stejně jako shora uvedená prvoinstanční rozhodnutí Celního úřadu Pardubice, byla zrušena rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 9. 2012, č. j. 30Af 1/2010-209. **Věc se tak vrátila znovu do fáze před vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neprobíhalo zde zjevně žádné odvolací řízení, které by bylo nutno ukončovat. Je proto prima facie zřejmé, že rozhodnutí žalovaného, jimiž byla zastavena neprobíhající (neexistující) řízení odvolací, eo ipso nemohla založit, změnit, zrušit, závazně určit práva nebo povinnosti žalobce a ani se jinak dotknout jeho právní sféry (jak bude ještě rozvedeno níže).**

V žalobě (list číslo 1 – 3 soudního spisu) žalobce tvrdil, že žalovaná rozhodnutí jsou nezákonná, resp. nepřezkoumatelná. Následně žalobce podáním ze dne 12. 3. 2013 (list číslo 15 – 16 soudního spisu) žalobu „rozšířil“, když uvedl, že vzhledem k tomu, že výše uvedená rozhodnutí Celního úřadu Pardubice (exekuční příkazy) a rozhodnutí o odvoláních proti rozhodnutím Celního úřadu Pardubice byla zrušena (již zmiňovaným rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 9. 2012, č. j. 30Af 1/2010-209) a byl zrušen i samotný exekuční titul (zajišťovací příkaz), a to rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 5. 2010, č. j. 30Ca 114/2006 – 114, měla být exekuce „v průběhu odvolacího řízení“ (?) podle „§ 181 odst. 2 písm. a) event. b) daňového řádu“ zastavena.

V žalobě a ani v jejím doplnění („rozšíření“) žalobce netvrdil, že by žalovanými rozhodnutími byl jakkoli zkrácen na svých (veřejných subjektivních) právech a že by rozhodnutí žalovaného byla rozhodnutími, jimiž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (§ 2, § 65 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“), pouze odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2005, č. j. 2Azs 252/2004 – 93, který se však týkal skutkové odlišné věci.

II.

Vyjádření žalovaného

Žalovaný předně namítl, že žalobce nevyčerpal řádné opravné prostředky v daňovém řízení (§ 5 s. ř. s.), neboť žalobou napadená rozhodnutí nebyla rozhodnutími ve věci samé – tedy rozhodnutími „o odvolání“ ve smyslu § 116 odst. 1 daňového řádu, proti nimž se nelze dále odvolat (§ 116 odst. 4 daňového řádu), nýbrž procesními rozhodnutími vydanými podle § 106 daňového řádu, proti nimž naopak řádný opravný prostředek přípustný je (§ 109 odst. 1 daňového řádu), a to odvolání, o němž rozhoduje Ministerstvo financí ČR. O tom byl ostatně žalobce v žalobou napadených rozhodnutích poučen. Žalobce však tento řádný opravný prostředek nevyčerpal a podal přímo **žalobu**, která je tak nepřípustná (§ 68 písm. a/ s. ř. s.) a **je třeba ji odmítnout** (§ 46 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.).

Pro případ, že by žaloba nebyla odmítnuta, žalovaný vyjádřil přesvědčení, že žalobou napadená rozhodnutí jsou přezkoumatelná a byla vydána v souladu se zákonem.

III.

Posouzení věci krajským soudem

V žalobě proti rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. musí žalobce tvrdit, že byl na svých (veřejných subjektivních) právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (pro takový úkon s. ř. s. vytváří legislativního zkratku „rozhodnutí“). To žalobce v žalobě neučinil – a není divu – neboť k újmě na jeho (veřejných subjektivních) právech, jak bylo již výše naznačeno, zjevně dojít nemohl.

Ustanovení § 70 písm. a) s. ř. s. dále stanoví, že ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími. S ohledem na dikci § 2 s. ř. s. a použitou legislativní zkratku v § 65 odst. 1 s. ř. s. lze dovodit, že za rozhodnutí ve smyslu posledně citovaného ustanovení lze považovat jen takové úkony správního orgánu, jimiž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva a povinnosti, a jen proti takovýmto rozhodnutím je žalobce legitimován brojit postupem podle § 65 a násl. s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2013, č. j. 9As 106/2012 – 25).

Jak již bylo zmíněno sub I, žalobce žalobou napadá dvě rozhodnutí žalovaného o zastavení odvolacího řízení vydaná podle § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu. Žalovaný zastavil „řízení o odvolání“ poté, co Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 24. 9. 2012, č. j. 30Af 1/2010-209, zrušil předchozí rozhodnutí odvolacího orgánu (tehdy Celního ředitelství Hradec Králové) a současně za použití § 78 odst. 3 s. ř. s. též rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. V takovém případě (byť byla věc „vrácena k dalšímu řízení žalovanému“, neboť zákon neumožňuje věc vrátit přímo správnímu orgánu prvního stupně /srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2007, č. j. 6As 56/2005-98) **se věc vrátila do fáze před vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně** (srov. – mutatis mutandis - odstavec 31 a 32 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1Afs 65/2009 – 120, v němž Nejvyšší správní soud uvedl: „...Zruší-li soud pouze rozhodnutí žalovaného /prvoinstanční rozhodnutí ponechá/ a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení, pak se věc vrací do fáze otevřeného odvolacího řízení, jež je třeba ukončit.... Zruší-li však soud jak rozhodnutí žalovaného, tak i jemu předcházející rozhodnutí první instance, vrací se věc do fáze vyměřovacího řízení, o věci není tedy dosud rozhodnuto...“), nezůstalo zde proto žádné „otevřené“ odvolací řízení, které by bylo nutno ukončit (čehož si byl žalovaný vědom, neboť sám v odůvodnění napadených rozhodnutí vyjádřil pochybnosti o nutnosti vydat usnesení o zastavení odvolacího řízení – srov. obrat „*má-li být vůbec ve věci vydáno ještě nějaké rozhodnutí*“). Je proto **prima facie** zřejmé, že rozhodnutí žalovaného, jimiž byla zastavena neprobíhající (neexistující) řízení odvolací, eo ipso nemohla založit, změnit, zrušit, závazně určit práva nebo povinnosti žalobce a ani se jinak dotknout jeho právní sféry, a proto nejsou rozhodnutími ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a žaloba proti nim je nepřipustná. Krajský soud tedy žalobu (aniž by se věcně zabýval žalobními námitkami) podle ustanovení § 6, § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 70 písm. a) s. ř. s. odmítl (výrok I).

O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta (výrok II).

Současně krajský soud dle § 10 odst. 3 in fine zák. č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl, že se žalobci vrací zaplacený soudní poplatek za žalobu proti dvěma správním rozhodnutím (§ 6 odst. 9 cit. zákona) ve výši 6.000,- Kč (výrok III).

IV.

Obiter dictum

Pro úplnost krajský soud dodává, že se neztotožnil s námitkou žalovaného, že žalobce nevyčerpal řádné opravné prostředky v daňovém řízení (§ 5, § 68 písm. a/ s. ř. s.). Krajskému soudu je z úřední činnosti známo, že orgány finanční a celní správy vykládají § 116 odst. 4 daňového řádu, dle kterého se proti rozhodnutí odvolacího orgánu nelze dále odvolat, tak, že toto ustanovení se týká pouze rozhodnutí odvolacího orgánu učiněných podle § 116 odst. 1 daňového řádu. Proti jiným rozhodnutím odvolacího orgánu, např. proti rozhodnutím učiněným podle § 106 odst. 1 daňového řádu, je dle názoru orgánů celní a finanční správy odvolání s ohledem na znění § 109 odst. 1 daňového řádu přípustné a takto také účastníky řízení poučují (obdobně jako v tomto případě). Taková interpretace § 116 odst. 4 daňového řádu není správná (a ani racionální), neboť není-li přípustné odvolání proti meritornímu rozhodnutí odvolacího orgánu, tím spíše nemůže být přípustné proti rozhodnutí odvolacího orgánu procesnímu (argumentum a maiori ad minus). Jelikož nesprávné poučení o možnosti podat proti žalovaným rozhodnutím odvolání jeho přípustnost nezaložilo (§ 110 odst. 2 daňového řádu), krajský soud žalobu neodmítl podle §5, § 46 odst. 1 písm. d/ s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. a) s. ř. s., nýbrž podle §6, § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 70 písm. a) s. ř. s.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 17. září 2013

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová